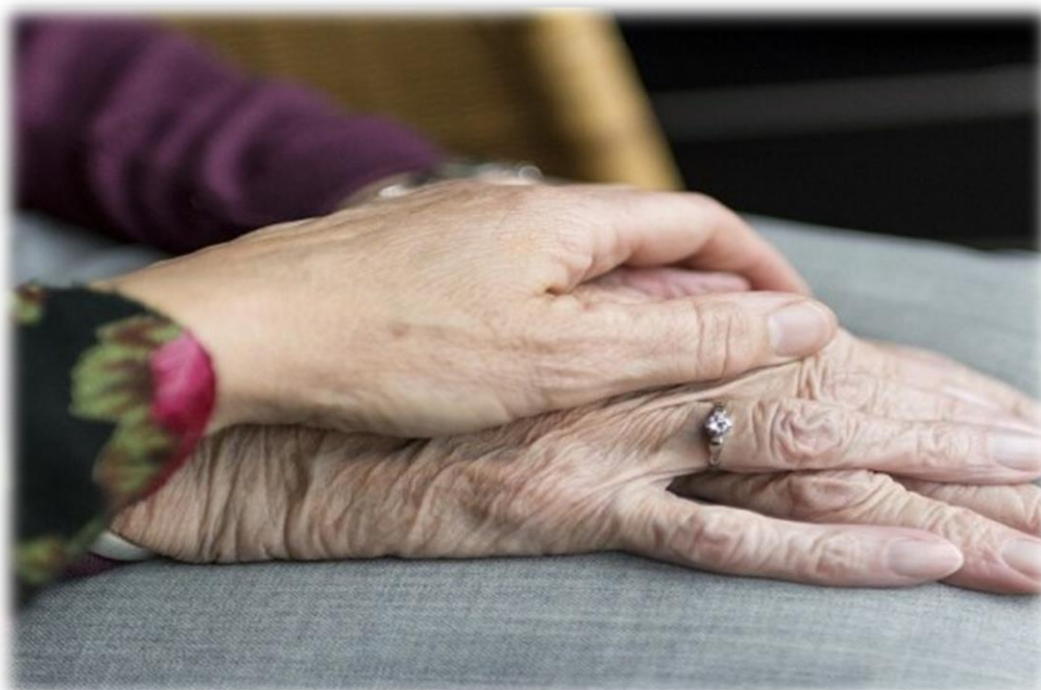

Η ευωδία της αγόγγυστης υπομονής.

Είμαι 30 χρόνια παντρεμένη – διηγείται η κυρία Άννα Καραϊσκου-Στύκα από την Βέροια – και έζησα 26 χρόνια με την πεθερά μου στο ίδιο σπίτι. Πέρασα πολύ δύσκολα, γιατί τα τελευταία πέντε έτη ήταν κατάκοιτη. Εργαζόμουν, και όταν γύριζα στο σπίτι εύρισκα την πεθερά μου λερωμένη και το σπίτι άνω-κάτω που μύριζε.

Τον πρώτο καιρό που μύριζε το σπίτι δεν ήθελα να έρχεται κανείς. Από την στιγμή που με την βοήθεια του Πνευματικού μου δεν το έβλεπα σαν αγγαρεία αλλά σαν ευλογία, έπαψε να μου μυρίζη το σπίτι. Έβαζα με τον λογισμό μου ότι υπηρετώ τον ίδιο τον Χριστό. Μια φορά που είχα λογισμούς και γόγγυσα, τότε αισθάνθηκα πάλι την δυσωδία.

Ένα βράδυ ήμουν μόνη μου στο σπίτι και η γιαγιά στο δωμάτιό της. Πήγα να δω τι κάνει και βλέπω να έχη λερώσει τα πάντα, σεντόνια, κουρτίνες, χαλιά. Ενώ κανονικά έπρεπε να βρωμάνε, ένιωσα μια ευωδία που δεν πρόκειται να την ξεχάσω ποτέ, και μια γαλήνη μέσα μου για αρκετή ώρα, μέχρι που καθάρισα την γιαγιά. Από την ημέρα που ένιωσα την ευωδία μέχρι που εκοιμήθη η γιαγιά, κάθε φορά που έπρεπε να την

καθαρίσω και να της κάνω μπάνιο, ένιωθα μέσα μου μια γαλήνη, μια ηρεμία και δεν μου μύριζε τίποτε.

Από το βιβλίο: Ασκητές μέσα στον κόσμο, τ. Α', Άγιον Όρος 2009, σελ. 397.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>